

לא אהבה ולא

בטיח

גם לבוש לבן לא היה שם — האמנים העדיפו לבוא בלבוש רגיל, חופשי ואפילו זרקו. הזמרים ויתרו על שירי-אהבה שנתבקשו לשיר והעדיפו לשיר דווקא שירי-מולדת. בכל זאת נהיית מאוד

„בואו לטליק לערב של אהבה, והתי לבשו בלבן“ נאמר בהזמנה שקיבלתי. מכיוון שמדובר היה בט"ו באב, שהוא כידוע חג של אהבה, חשבתי לתומי שכמו במקורות, תפזנה בתולות לבושות בלבן, עונדות זרי-פרחים, עלמייחן יקרקרו סביב בן ואולי מישהו גם יחטוף מישהי ותהיה כאן הרבה אהבה. את שציפה לי בבואי לאותו אירוע, לא הייתי מכנה בדיוק בשם אהבה. בין המוזמנים היו אמנים רבים, ובקרב עמיתים אלה, אמן לאמן זאב יותר מי אשר אוהב. לכן אהבה בטח לא היתה שם.

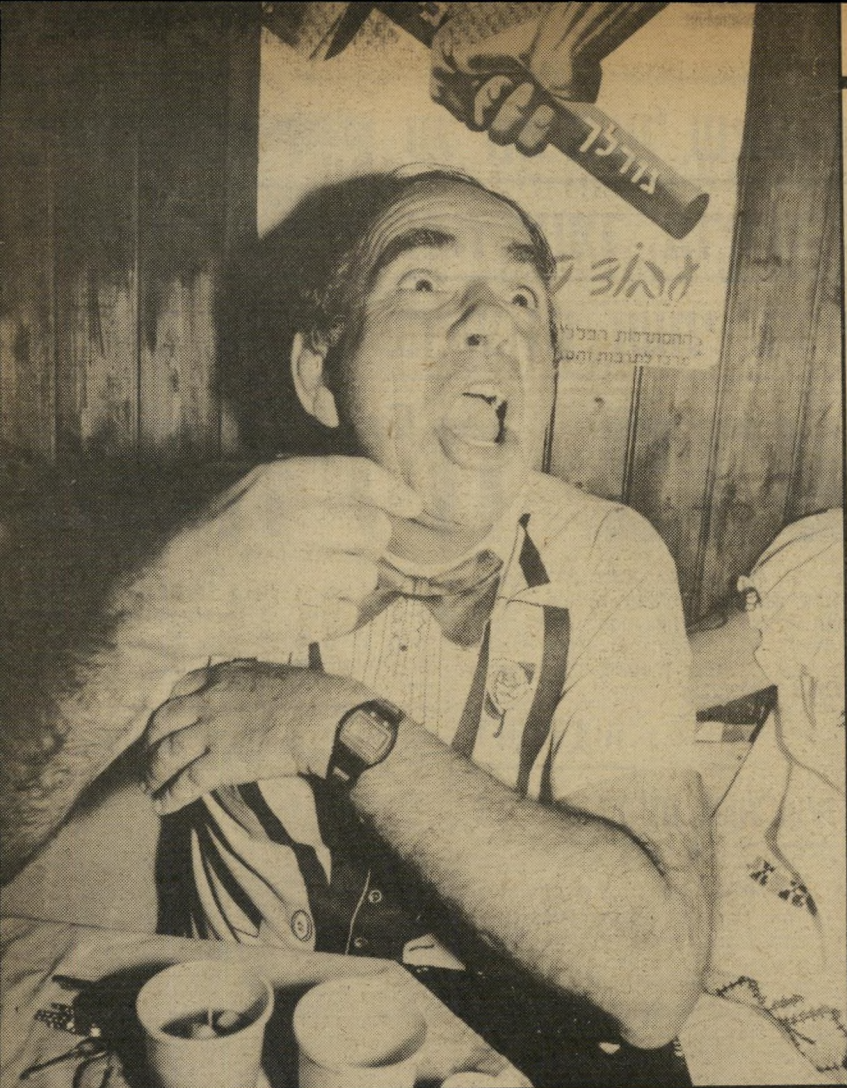
אלוהים באופרת-רוק חדשה, הוא תפקידו של דודו זר, המחבק את אשתו, הזמרת מיכל נוי.

רגליים נתונות בגרביים לבנים, מצוינות מתוך חצאית המיני הגבנה של ניצה שוחט.

קסדה בריטית שם על ראשו ה" רקדן-שחקן נתן עוקוב. נתן, רקדן-לשעבר בענבל, המופיע בילדי הכרך.

פטיש בראש מקבל איש-הרדיו שמואל שי, הפוער את פיו לרווחה כאילו קיבל מכה. שי ישב ליד שולחן עמוס פירות, ירקות וגבינות ומעליו כרזה הסתדרותית מימי המנדט, המדברת בשבחה של עבודה עברית.

זבט למעלה שולחים שחקן התיאטרון שלמה וישינסקי, שנראה מנומנם מעט, ומולי שפירא, מנהל מחלקת-הבידור של גלי-צה"ל, וישינסקי הגיע למועדון בחברת אשתו אסנת. מולי נראה עליז, למרות המתרחש בתחנה.

חותיהם. הזמר **עוזי מאירי** שר בליווי של הגיטריסט **עמנואל קרמן**. גם סווי **מילר**, זו שהיתה פעם בהאחים והאחיות שרה משירי נעמי שמר, ואת מלאכת ה" הנחיה נטלו לידיהם הפסנתרן **עוזי הסנר** והשחקן **נתן** ("החתול שמיל"). **רטנה**, שציין באוזניי את העובדה שהוא די מתוסכל מכך שהוא נאלץ להופיע, בעיקר בימי החום האלה, במסיכה, אם כי קהל הצופים סקרן מאוד לגלות את השחקן מאחורי המסיכה. השימחה האמיתית של הערב התחילה ברגע שלבימה עלה הזמר הצעיר **דודו זר**. הכתור הזה יודע בדיוק איך מחזיר קים את הקהל. בקול אדיר וחם הוא שר מחרוזת שירים, הכוללת שירים מתוך המחזמר שיער. כמה נערות צעירי רות בקהל לא התאפקו, קמו ורקדו לצלילי קולו ונגינתו של דודו. אין ספק האמן הזה הוא משהו מיוחד. שמעתי מישהי לוחשת למישהו: "לאן הולכים?" התשובה שנלחשה לעברה ב" קול מחריש אוזניים היתה: "עכשיו נקיים באמת את מצוות ט"ו באב."

מהערב הזה. המקום עצמו המדגיש את העובדה שהוא מועדון עברי, עומד בניי גוד קוטבי למועדונים אחרים, שבהם נתברכנו לאחרונה. האווירה פשוטה, ללא שמץ של סנוביות, האנשים אינם נוצצים וזהירים. לכאן לא באים לעשות רושם ולהיראות, לכאן באים לבלות. סיסמות מימי המנדט כמו: "בריטים, הסתלקו מהמולדת!" "התיישבות עכשיו!" ו"הכלניות מסריחים!" כתובות על הקיר רות. שמעתי איך איש אחד קצת מבוגר מסביר לפרגית שבחברתו כי הכתובת הקשורה לכלנית אינה שגיאה בעברית, כי הכוונה היא לא לפרח, אלא לחיילי הבריגדה הבריטית המוטסת, שסימלו אז את הכובש הבריטי וכוונו כך בגלל ה" כומות האדומות שלהם. מי שבכל זאת הזכיר שאנחנו מצויים בחגיגה אהבה הקיצו, היה המשורר **דודו אבידן**, המקיים את מצוות ט"ו באב במשך כל השנה, שבא הפעם בחברת ידידה חדשה העונה לשם **רנני**. האורחים שמעו בחצי אוזן בלבד את החוכמת האמנותית ועסקו ברובם בשיי

בובה האופנאית דבורה דיטמן חשתעשעת עם בובה בצר רת חייל, וחושפת זוג רגליים נאות.